

Като изреди два-три вола, чичо Митушъ се спрѣ — умори се и се разтрепера, повече не можеше. И прострѣ ржка къмъ всички останали волове и ги загледа. Избѣлѣлитѣ му устни нѣщо шепнѣха. Той се обърна изведнажъ къмъ Аго и Марина и съ сжщитѣ разширени, замислени за нѣщо важно очи, каза :

— Отадямъ си, момчета, отадямъ си!

Галунка бѣше влѣзла и очудено, плахо гледаше чича Митуша.

— Боже Господи! — каза тя. — Чичо Митуше, какво правишъ? Защо си станалъ? Бива ли да излизашъ, боленъ човѣкъ...

Тя го взе подъ мишницата и го поведе къмъ стаята му.

— Отадямъ си! Отадямъ си! — чуваше се отслабналиятъ гласъ на чича Митуша.

Следъ три дня чичо Митушъ се помина. Случи се тъй — и за туй много се говорѣше въ чифлика — че той умрѣ въ сжщия тоя день, който си бѣше опредѣлилъ за тръгване за село. Облѣкоха го въ новитѣ дрехи, които бѣше му ушилъ Петъръ Джумалията, наредиха го, Галунка плака. И тъй като въ чифлика нѣмаше гробища, трѣбваше да го занесатъ въ Сърнено.

Туриха ковчега въ една кола съ канати. Впрегнаха Балана и Чивгата, най-едритѣ, най-хубавитѣ волове, и двата бѣли, съ голѣми